

დანიელის წიგნი — ოცდათხუთმეტი

წინასწარმეტყველური ჩარჩოს გახსნა: უილიამ მილერის ხედვა და სამი გამაპარტახებელი ძალა, რომელთაც არმაგედონამდე მივყავართ

Jeff Pippenger

2023-12-30

„აღსასრულის ჟამს“, 1798 წელს, დანიელის წიგნი, და უფრო კონკრეტულად ულაის მდინარით წარმოდგენილი ხილვა, იხსნა ბეჭედი. ხილვამ აუწყა გამომძიებელი სამსჯავროს დაწყება 1844 წლის 22 ოქტომბერს. მუხლი, რომელიც ამ ჭეშმარიტების საფუძვლად იქცა, არის დანიელის წიგნის მერვე თავი და მეთოთხმეტე მუხლი. უილიამ მილერი, მაცნე, რომელიც არჩეულ იქნა ამ უწყების ბეჭდის ახსნის შესაცნობად, ვერასოდეს ჩასწვდა სრულად ხილვასთან დაკავშირებულ ყველა ჭეშმარიტებას, თუმცა აღასრულა საქმე, რომელიც მას მიეცა.

როდესაც მილერმა დაიწყო წინასწარმეტყველური სიტყვის შესწავლა, მან გააცნობიერა წინასწარმეტყველური განმარტების გარკვეული წესები, რომლებიც ბიბლიაშივე იყო გამოვლენილი და დადგენილი. ეს წესები იქცა კოდიფიცირებულად და ცნობილ იქნა, როგორც უილიამ მილერის განმარტების წესები. ეს წესები შთაგონებითაა დამოწმებული და განსაზღვრულია, როგორც ის წესები, რომლითაც იხელმძღვანელებენ ისინი, ვინც კვირადღის კანონთან დაკავშირებული აღმასრულებელი სამსჯავროს დაწყებას გამოაცხადებენ. მილერი მოწმობდა, რომ ბიბლიის შესწავლა მან ბიბლიის დასაწყისიდან დაიწყო და წინ მხოლოდ იმდენად მიიწევდა, რამდენადაც ესმოდა ის, რასაც იმ დროს განიხილავდა. ამ მიდგომიდან ადვილად ჩანს, რატომ იყო პირველი დროითი წინასწარმეტყველება, რომელიც მილერმა შეიქმნა და რომელსაც მნიშვნელობა ჰქონდა იმ უწყებისთვის, რომლის აღსრულებულადაც 1844 წელს უნდა ეცნო, ლევიანთა ოცდამეექვსე თავის „შვიდი ჟამი“.

ინსპირაცია გვამცნობს, რომ ანგელოზი გაბრიელი, სხვა წმიდა ანგელოზებთან ერთად, ხელმძღვანელობდა მილერის გონებას, ისევე როგორც გაბრიელი ხელმძღვანელობდა დანიელის, იოანე გამოცხადებისმხილველისა და ბიბლიის ყველა წინასწარმეტყველის გონებას, რადგან გაბრიელს მიეცა ის მსახურება, რომელიც სატანამ დაკარგა. გაბრიელის მსახურება წარმოდგენილი იყო სატანის პირველ სახელში — ლუციფერში, რაც ნიშნავს სინათლის მატარებელს. გაბრიელმა მილერს წინასწარმეტყველური ნათელი მიუტანა, და ნათლისადმი მორჩილებით მან იქადაგა უწყება, რომელმაც აუწყა საგამოძიებო სამსჯავროს გახსნა 1844 წლის 22 ოქტომბერს.

უკან მიხედვის შესაძლებლობა იმათ, ვისაც უილიამ მილერის საქმის გაგება სურს, საშუალებას აძლევს აღიარონ, რომ მას წინასწარმეტყველურ სიტყვაში გარკვეული შეხედულებები მიეცა, რომლებიც მისი საქმისათვის გასაღებებად იქცა, როცა იგი მოახლოებული სამსჯავროს უწყებას აწყობდა. ერთ-ერთი ეს გასაღები იყო მისი აღიარება იმისა, რომ წინასწარმეტყველურ გამოყენებაში ერთი დღე ერთ წელს

აღნიშნავდა. მეორე იყო წინასწარმეტყველური სტრუქტურა, რომელსაც იგი იყენებდა მის მიერ აღმოჩენილი წინასწარმეტყველების ხაზების დასადგენად და შესათანხმებლად. ეს სტრუქტურა ეფუძნებოდა ორ სატანურ ძალას, რომლებმაც ღვთის ხალხსა და ღვთის საწმიდარს გაპარტახება მოუტანეს. მილერის ყველა აღმოჩენა განთავსებული იყო იმ წინასწარმეტყველურ სტრუქტურაზე, რომელიც წარმართობის ისტორიას გამოხატავდა, რასაც მოჰყვებოდა პაპიზმი, და რომლებიც თანმიმდევრულად თელავდნენ როგორც ღვთის საწმიდარს, ისე ღვთის ხალხს ძველი ისრაელის დროიდან ქრისტეს მეორედ მოსვლამდე.

იმ წინასწარმეტყველურმა სტრუქტურამ მას საშუალება მისცა, სიზუსტით დაედგინა ყოველი ჭეშმარიტება, რომელიც საჭირო იყო 1844 წლის 22 ოქტომბრის სამსჯავროს გახსნის დღედ დასამკვიდრებლად. მაგრამ ეს ჭეშმარიტება შეზღუდული იყო, რადგან მას არ შეეძლო დაენახა მესამე მდევნელი ძალა, რომელიც წარმართულობისა და პაპიზმის შემდეგ მოდიოდა წინასწარმეტყველურ ისტორიაში. მისთვის აუცილებელი არ იყო ამ ჭეშმარიტების ხილვა, რადგან მისი საქმე იყო 1844 წლის 22 ოქტომბრის გამოცხადება, ხოლო მესამე მდევნელი ძალის ნათელი ამ თარიღის შემდეგ უნდა გახსნილიყო.

წარმართული რომის ორი გამაპარტახებელი ძალისა და შემდგომ პაპური რომის საფუძველზე თავისი წინასწარმეტყველური გაგებების წყობის დალაგებასთან დაკავშირებით, მას ესმოდა, რომ დანიელის წიგნში სიტყვა, რომელიც ითარგმნება როგორც „მუდმივი“, იყო წარმართობის და/ან წარმართული რომის სიმბოლო. სიტყვა „tamid“, რომელიც ითარგმნება როგორც „მუდმივი“, დანიელის მიერ ხუთჯერ არის გამოყენებული. იგი ყოველთვის გამოიყენება იმ სიმბოლოსთან კავშირში, რომელიც მილერს სწორად ესმოდა, როგორც პაპობის აღმნიშვნელი. პაპობის სიმბოლო, რომელიც ყოველთვის „მუდმივთან“ კავშირში გვხვდება, ორი სიმბოლოთია წარმოდგენილი. როგორც არ უნდა იყოს, პაპური ძალის ეს ორი სიმბოლო ორივე პაპობას მიუთითებს, მაგრამ მიუხედავად ამისა, როდესაც დანიელი იყენებდა სიტყვა „tamid“-ს, რომელიც ითარგმნება როგორც „მუდმივი“, იგი ყოველთვის გამოიყენებოდა პაპობის სიმბოლოსთან ერთად და მის წინ. მილერის გაგება, რომ დანიელის წიგნში „მუდმივი“ წარმართობას აღნიშნავდა, იმ წყობის საფუძველად იქცა, რომელიც მან დაინახა როგორც წარმართობისა და მის შემდგომ პაპიზმის ორი გამაპარტახებელი ძალის საფუძველზე აგებული. მილერის მიერ დანიელის წიგნში „მუდმივის“ წარმართობად განსაზღვრა განწყობილი იყო, რომ ადვენტიზმში უზარმაზარ დავად ქცეულიყო, დაწყებული ადვენტიზმის მეორე თაობიდან, რომელიც 1888 წელს დაიწყო.

პირველი წინასწარმეტყველური ჭეშმარიტება, რომელიც მილერმა აღმოაჩინა და რომელიც 1844 წლის 22 ოქტომბრის გაგების შემადგენელი ნაწილი იყო, იყო ლევიანთა წიგნის ოცდამეექვსე თავის „შვიდი დრო“, და ეს იყო მილერის დადგენილ ჭეშმარიტებათაგან პირველი, რომელიც 1863 წელს უარყოფილ იქნა. ამ უარყოფამ დასაბამი მისცა ადვენტიზმის პირველ თაობას, როდესაც მათ ლაოდიკიის უდაბნოში ხეტიალი დაიწყეს. მეორე თაობა 1888 წელს მინეაპოლისის გენერალურ კონფერენციაზე დაიწყო, და იქ მომხდარი ამბოხის შემდგომ, 1901 წელს დაიწყო

სატანური საქმე — მილერის მიერ „მუდმივის“ წარმართობად განსაზღვრის უარყოფა. „მუდმივის“ სწორი გაგება სრულად არ იქნა გადადებული გვერდზე წინასწარმეტყველ ქალის სიკვდილამდე, რომელმაც მიუთითა, რომ შეხედულება, რომელსაც მილერის „მუდმივის“ შესახებ სწორი შეხედულების წინააღმდეგ ავრცელებდნენ, მოწოდებული იყო „ანგელოზების მიერ, რომლებიც ზეციდან იქნენ განდევნილნი“. სრული უარყოფა მესამე თაობაში, დაახლოებით 1931 წლისთვის, განხორციელდა. მესამე თაობა დაიწყო უ. უ. პრესკოტის წიგნის, სათაურით The Doctrine of Christ, გამოქვეყნებით, 1919 წლის ბიბლიური კონფერენციის შემდეგ მალევე. 1919 წელს მესამე თაობა დაიწყო და გაგრძელდა 1957 წელს წიგნის Questions on Doctrine გამოქვეყნებამდე.

მას შემდეგ, რაც მილერის საქმე დამკვიდრდა და ჰაბაკუმის ორ დაფაზე (1843 და 1850 წლების პიონერულ სქემებზე) ნათლად გამოიხატა, უფალმა შემდეგ დაიწყო იმ ჭეშმარიტების გახსნა, რომ არსებობდა კიდევ ერთი, მესამე, გამაპარტახებელი ძალა, რომელიც წარმართობასა და პაპიზმს მოჰყვებოდა და ისიც დევნას დაუწყებდა ღვთის ხალხს.

„წარმართობის მეშვეობით, ხოლო შემდეგ პაპობის მეშვეობით, სატანა მრავალი საუკუნის განმავლობაში ახორციელებდა თავის ძალაუფლებას იმ მიზნით, რომ დედამიწიდან აღმოეფხვრა ღვთის ერთგული მოწმეები. წარმართებსაც და პაპისტებსაც ერთი და იგივე გველეშაპის სული ამოძრავებდათ. მათ შორის განსხვავება მხოლოდ ის იყო, რომ პაპობა, რომელიც თავს ღმერთის მსახურად აჩვენებდა, უფრო საშიში და სასტიკი მტერი იყო. რომანიზმის მეშვეობით სატანამ მსოფლიო ტყვედ ჩაიგდო. ღვთის სახელად წოდებული ეკლესია ამ ცდუნების რიგებში იქნა ჩათრეული, და ათას წელზე მეტი ხნის განმავლობაში ღვთის ხალხი გველეშაპის რისხვის ქვეშ იტანჯებოდა. და როდესაც პაპობა, თავისი ძალისგან დაცლილი, იძულებული გახდა, შეეწყვიტა დევნა, იოანემ იხილა ახალი ძალა, რომელიც აღმოცენდებოდა, რათა გაემეორებინა გველეშაპის ხმა და გაეგრძელებინა იგივე სასტიკი და ღვთისმგმობელი საქმე. ეს ძალა, უკანასკნელი, რომელსაც ეკლესიასა და ღვთის რჯულთან ომი უნდა ეწარმოებინა, სიმბოლურად წარმოდგენილი იყო კრავით მსგავსრქიანი მხეცით. მის წინამორბედ მხეცებს ზღვიდან ჰქონდათ აღმოცენება, ხოლო ეს მიწიდან ამოვიდა, რაც მშვიდობიანად აღმოცენებულ იმ ერს წარმოადგენს, რომელიც ამ სიმბოლოთია ნაგულისხმევი. „კრავის მსგავსი ორი რქა“ სათანადოდ გამოხატავს ამერიკის შეერთებული შტატების მმართველობის ხასიათს, როგორც ეს მის ორ ფუნდამენტურ პრინციპში — რესპუბლიკანიზმსა და პროტესტანტიზმში — არის გამოხატული. ეს პრინციპები არის ჩვენი, როგორც ერის, ძალისა და კეთილდღეობის საიდუმლო. მათ, ვინც პირველად ჰპოვა თავშესაფარი ამერიკის ნაპირებზე, უხაროდათ, რომ მიაღწიეს ქვეყანას, რომელიც თავისუფალი იყო პაპიზმის ამპარტავნული პრეტენზიებისა და სამეფო მმართველობის ტირანიისაგან. მათ გადაწყვიტეს დაეფუძნებინათ სახელმწიფო სამოქალაქო და რელიგიური თავისუფლების ფართო საფუძველზე.“
Signs of the Times, November 1, 1899.

მილერმა ვერ შეძლო მესამე მდევნელი ძალის დანახვა, და ამ მიზეზით მისი აგებულება არასრული იყო, თუმცა სრულიად შესაფერისი იყო მისი საქმის

აღსასრულებლად. და უაითი ადასტურებს, რომ მილერი იყო ღვთის მიერ რჩეული მაცნე; რომ იგი თავის საქმეში ელიასა და იოანე ნათლისმცემლით იყო წინასახედ წარმოჩენილი, თავისი საქმისკენ მოწოდებაში — ელისეთი, ხოლო თავის სიკვდილში — მოსეთი. წმინდა ისტორიის ფარგლებში ცოტანი თუ შთაუგონებდნენ ისეთ კომენტარს, რომელიც მიუთითებს, რომ ანგელოზები მათ საფლავთან ელიან, რათა აღადგინონ ისინი, მაგრამ ეს სწორედ მილერის შესახებ ნათქვამი კომენტარია. ის ფაქტი, რომ მისი საქმე იმ ისტორიით იყო შეზღუდული, რომელშიც იგი აღდგა, მილერის შემამცირებელი განცხადება არ არის; ეს უბრალოდ ისეთი აუცილებლობაა, რომელიც უნდა იქნეს აღიარებული, თუ მისი საქმე ღვთის წინასწარმეტყველური სიტყვის ჭეშმარიტ ნათელში უნდა განიხილებოდეს.

მილერს მიეცა განსაზღვრული, ანგელოზური ხელმძღვანელობა, რომელმაც მას შესაძლებლობა მისცა აეგო წინასწარმეტყველური ჩარჩო, რომელიც დამყარებული იყო წარმართობისა და შემდგომ პაპობის, როგორც ორ გამაპარტახებელ ძალაზე. ამ მიზეზით, წინასწარმეტყველებები, რომლებიც იმ ისტორიულ მონაკვეთს სცილდებოდა, რომელიც ამ ორ ძალას მიერ განხორციელებულ გაპარტახებასთან იყო დაკავშირებული, მილერის მიერ არასწორად იქნა გაგებული. თუმცა ამ მცდარი გაგებებიდან არც ერთმა არ ჰპოვა ადგილი აბაკუმის ორ წმიდა ფიცარზე, სადაც მილერის შრომით აღმართული საფუძვლები გრაფიკულად იყო წარმოდგენილი. სწორედ ამიტომ შთაგონებამ 1843 წლის დიაგრამის შესახებ დააფიქსირა, რომ იგი უფლის ხელით იყო წარმართული.

„უფალმა მიჩვენა, რომ 1843 წლის სქემა მისი ხელით იყო წარმართული და რომ მისი არც ერთი ნაწილი არ უნდა შეცვლილიყო; რომ რიცხვები ისეთი იყო, როგორც მას სურდა. რომ მისი ხელი ეფარა და ფარავდა შეცდომას ზოგიერთ რიცხვში, ისე რომ ვერავინ შეძლო მისი დანახვა, ვიდრე მისი ხელი არ იქნა მოხსნილი.

„შემდეგ მე ვიხილე „ყოველდღიურთან“ დაკავშირებით, რომ სიტყვა „მსხვერპლი“ ადამიანის სიბრძნით იყო დამატებული და ტექსტს არ ეკუთვნის; და რომ უფალმა ამის სწორი გაგება მისცა მათ, ვინც სამსჯავროს ჟამის ძახილი გამოაცხადა. როცა ერთობა არსებობდა, 1844 წლამდე, თითქმის ყველა შეთანხმებული იყო „ყოველდღიურის“ სწორ გაგებაზე; მაგრამ 1844 წლის შემდეგ, ამ არეულობაში, სხვა შეხედულებები იქნა მიღებული, და ამას სიბნელე და დაბნეულობა მოჰყვა.“ Review and Herald, November 1, 1850.

ანგელოზთა მითითებით მილერის მიერ შეკრებილი ჭეშმარიტებები უფლის მიერ იყო წარმართული, და 1843 წლის სქემის დამოწმების ფარგლებში შთაგონება მოიცავდა იმასაც, რომ მილერის გაგება, რომლის მიხედვითაც „მუდმივი“ წარმართობას აღნიშნავდა, სწორი იყო. ებრაული სიტყვა „tamid“, რომელიც ითარგმნება როგორც „მუდმივი“, დანიელის წიგნში ხუთჯერ გვხვდება, და იგი ყოველთვის აღნიშნავს გამაპარტახებელი ორი ძალის ურთიერთმიმართებას — ჯერ წარმართობისა, შემდეგ კი პაპობისა.

მილერის მიერ „ყოველდღიურის“ გაგება, როგორც წარმართობის სიმბოლოსი, სრულიად აუცილებელი იყო მის მიერ გამოყენებულ წინასწარმეტყველურ ჩარჩოში,

რადგან წარმართობის, რომელსაც მოჰყვება პაპიზმი, თანმიმდევრული ურთიერთმიმართება მისთვის იქცა იმ საცნობარო წერტილად, რომლის საფუძველზეც მან შეათანხმა ყველა ის წინასწარმეტყველება, რომელთა გაგებამდეც იგი მიყვანილ იქნა.

„დასასრულის ჟამს“, 1798 წელს, დანიელის წიგნი გაიხსნა, და ის მთავარი მუხლი, რომელიც და იყო ის, რასაც დაი უაითი ადვენტური მოძრაობის „ცენტრალურ სვეტად“ და „საფუძვლად“ განსაზღვრავდა, იყო დანიელის წიგნის მერვე თავი, მეთოთხმეტე მუხლი.

„წერილი, რომელიც ყოველ სხვაზე მეტად იყო როგორც საფუძველი, ისე ადვენტური რწმენის მთავარი სვეტი, იყო ეს განცხადება: „ორი ათას სამას დღემდე; მაშინ განიწმინდება საწმიდარი.“ [დანიელი 8:14.]“ დიდი ბრძოლა, 409.

მეთოთხმეტე მუხლი მეცამეტე მუხლის პასუხია, და ეს პასუხი კითხვის კონტექსტის გარეშე აზრს მოკლებულია.

მაშინ მოვისმინე, რომ ერთი წმიდა ლაპარაკობდა, და მეორე წმიდამ უთხრა იმ წმიდას, რომელიც ლაპარაკობდა: როდემდე იქნება ხილვა ყოველდღიური მსხვერპლისა და გამაპარტახებელი ურჯულოების შესახებ, რომ საწმიდარიც და ლაშქარიც ფეხქვეშ გასათელად მიეცეს? და მან მითხრა მე: ორ ათას სამას დღემდე; მაშინ განიწმინდება საწმიდარი. დანიელი 8:13, 14.

ეს ორი მუხლი იმ ცოდნის ზრდის სიმბოლოა, რომელიც წარმოიშვა მაშინ, როცა დანიელის წიგნი 1798 წელს, „დასასრულის ჟამს“, გაიხსნა. მეცამეტე მუხლი განსაზღვრავს იმ ორ გამაპარტახებელ ძალას, რომლებზედაც მიღერმა თავისი წინასწარმეტყველური მოდელი ააგო. მიღერმა მეცამეტე მუხლში „მუდმივი“ წარმართობად განსაზღვრა, ხოლო „გაპარტახების ცოდვა“ — პაპობად. მნიშვნელოვანია აღინიშნოს, რომ წინასწარმეტყველური მოდელი, რომლის ამოცნობამდეც ანგელოზებმა მიღერი მიიყვანეს, იმ ორ მუხლშია იდენტიფიცირებული, რომლებიც იმ ცოდნის ზრდას წარმოადგენს, რომელიც 1798 წელს ისტორიაში მოვიდა. თუმცა მიღერს არ მიეცა ხილვა იმ მომდევნო ძალისა, რომელიც წინასწარმეტყველურ ასპარეზზე უნდა გამოსულიყო და ღვთის ერი ედევნა.

„ვიხილე, რომ ორქიან მხეცს დრაკონის პირი ჰქონდა და რომ მისი ძალა მის თავში იყო, და რომ განკარგულება მისი პირიდან გამოვიდოდა. შემდეგ ვიხილე მეძავთა დედა; რომ დედა არ იყო ასულნი, არამედ მათგან განცალკევებული და მკაფიოდ განსხვავებული იყო. მას თავისი დღე ჰქონდა და ის განვლილია, ხოლო მისი ასულნი, პროტესტანტული სექტები, შემდეგნი იყვნენ, რომლებიც სცენაზე გამოვიდოდნენ და იმავე სულს გამოავლენდნენ, რაც დედას ჰქონდა, როცა იგი წმინდანებს დევნიდა. ვიხილე, რომ როგორც დედა ძალაუფლებაში კლებულობდა, ასულნი იზრდებოდნენ, და მალე ისინი იმ ძალაუფლებას განახორციელებენ, რომელსაც ოდესღაც დედა ახორციელებდა.“ Spalding and Magan, 1.

მიღერს მესამე ძალის დანახვის უუნარობამ აიძულა, გაეკეთებინა დასკვნები, რომლებიც უბრალოდ მცდარი იყო. მიღერმა გამოცხადების მეცამეტე თავის ზღვის

მხეცი წარმართულ რომად მიიჩნია, ხოლო მიწის მხეცი — პაპის რომად. მისი გამოყენება გამოცხადების მეჩვიდმეტე თავისა ასევე ხარვეზიანი იყო, რადგან ვერ ხედავდა წინასწარმეტყველურ ისტორიას, რომელიც პაპიზმის მეორე გამაპარტახებელი ძალის მიღმაც ვრცელდებოდა. ამ მიზეზით, როცა მილერმა დანიელის წინასწარმეტყველებაში რომაული ძალა ამოიცნო, იგი ერთ ძალად განიხილა, რომელიც ორ ფაზაში გამოვიდა. ეს იყო და არის სწორი გამოყენება, მაგრამ სწორედ ამან შეუშალა ხელი, რომ ბიბლიური წინასწარმეტყველების სამეფოები დაენახა, როგორც რამე, რაც რომით წარმოდგენილი მეოთხე სამეფოს მიღმაც აღწევდა. მან დაინახა და ამოიცნო, რომ რომის მეოთხე სამეფოს ორი ფაზა ჰქონდა, წარმოდგენილი როგორც წარმართული რომი და პაპის რომი, მაგრამ ვერ ხედავდა, რომ პაპის რომი ასევე იყო მეხუთე სამეფო, რომელსაც მეექვსე სამეფო უნდა მოჰყოლოდა.

დანიელის მეორე თავში მილერიტებმა ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეხუთე სამეფოს ელემენტები მეოთხე სამეფოსთან გააერთიანეს. ძირითად დონეზე მათი გამოყენება სწორი იყო, მაგრამ არასრული, რადგან ბიბლიური წინასწარმეტყველების სამეფოთა პირველი მოხსენიება უნდა ეთანხმებოდეს ბიბლიური წინასწარმეტყველების სამეფოთა უკანასკნელ მოხსენიებას, ვინაიდან იესო, როგორც ალფა და ომეგა, ყოველთვის დასასრულს დასაწყისით აჩვენებს. ორი თანამიმდევრული სამეფოს შორის განსხვავების ვერ დანახვამ მილერისთვის შეუძლებელი გახადა იმის ამოცნობა, რომ გამოცხადების მეთორმეტე თავი წარმართობას (გველეშაპს) აღნიშნავს, გამოცხადების მეცამეტე თავის ზღვის მხეცი კი — პაპობას (მხეცს), ხოლო გამოცხადების მეცამეტე თავის მიწის მხეცი — განდგომილ პროტესტანტიზმს (ცრუ წინასწარმეტყველს).

მილერს ვერ ეძლეოდა შესაძლებლობა, გამოცხადების მეთორმეტე და მეცამეტე თავებში დრაკონი, მხეცი და ცრუწინასწარმეტყველი სამ ერთმანეთის მომდევნო სამეფოდ დაენახა; ამიტომაც, თავისი წინასწარმეტყველური ლოგიკის თანახმად, იძულებული იყო ევარაუდა, რომ ეს ორი თავი არ წარმოადგენდა იმ სამი ძალის თანამიმდევრულ ილუსტრაციას, რომელთაც ქვეყნიერება არმაგედონისაკენ მიჰყავთ. ნათელი, რომელიც მილერს მიეცა, სრულყოფილი ნათელი იყო მისი თაობისათვის, და მისი თაობა სწორედ ამ ნათლით იქნა გამოცდილი.

სამ გამაპარტახებელი ძალის (გველეშაპის, მხეცისა და ცრუ წინასწარმეტყველის) ნათელი „დასასრულის ჟამს“, 1989 წელს, მიეცა Future for America-ს. დანიელის ის მონაკვეთი, რომელიც საბჭოთა კავშირის დაშლით გაიხსნა დანიელის მეთერთმეტე თავისა და მეორმოცე მუხლის აღსრულებაში, იყო მესამე ანგელოზის ნათელი, მაშინ როდესაც მილერს პირველი ანგელოზის ნათელი ჰქონდა მიცემული. დანიელის მეთერთმეტე თავის ბოლო ექვსი მუხლი მიჩნეულ იქნა Future for America-ს მოძრაობის საძირკვლად და ცენტრალურ სვეტად, ხოლო დანიელის მეთერთმეტე თავის მეორმოცე მუხლი ამ ნათელს აჯამებს, ისევე როგორც დანიელის მერვე თავის მეცამეტე და მეთოთხმეტე მუხლები აჯამებდა იმ ნათელს, რომელიც მილერიტულ მოძრაობაში გაიხსნა.

და აღსასრულის ჟამს სამხრეთის მეფე შეებრძოლება მას; ხოლო ჩრდილოეთის მეფე ქარიშხალივით წამოვა მის წინააღმდეგ, ეტლებით, მხედრებითა და მრავალი ხომალდით; და შევა ქვეყნებში, გადავლენივით მოედება მათ და გადაივლის. დანიელი 11:40.

მუხლი მიუთითებს ომზე, რომელიც დაიწყო „აღსასრულის ჟამს“, 1798 წელს, სამხრეთის მეფესა და ჩრდილოეთის მეფეს შორის. სამხრეთის მეფე წარმოადგენდა ათეისტურ საფრანგეთს, რომელმაც სწორედ იმავე წელს სასიკვდილო ჭრილობა მიაყენა პაპობას. აქ პაპობა წარმოდგენილია როგორც ჩრდილოეთის მეფე. 1798 წელს, წინასწარმეტყველური თვალსაზრისით, საფრანგეთი დანიელის მეშვიდე თავში მოხსენიებული ათი სამეფოდან ერთ-ერთი მეათედი იყო. ეს ათი სამეფო წარმართ რომს წარმოადგენს, ხოლო წარმართი რომი გველეშაპს წარმოადგენს. პაპობა (ჩრდილოეთის მეფე) მხეცს წარმოადგენს. მუხლი მიუთითებს, რომ ჩრდილოეთის მეფე (პაპობა), რომელსაც მუხლის დასაწყისში მიყენებული ჰქონდა სასიკვდილო ჭრილობა, საბოლოოდ საპასუხო დარტყმას მიაყენებდა სამხრეთის მეფეს (ათეიზმის მეფეს). როდესაც პაპობამ მართლაც მიაყენა საპასუხო დარტყმა, ათეიზმის მეფე უკვე საფრანგეთის სახელმწიფოდან საბჭოთა კავშირის კონფედერაციაში იყო გადანაცვლებული. საფრანგეთი ერთი ერი იყო, მაგრამ როდესაც პაპობამ მუხლში სამხრეთის მეფეს საპასუხო დარტყმა მიაყენა, სამხრეთის მეფე მოხსენიებულია როგორც „ქვეყნები“, ისევე როგორც ყოფილი საბჭოთა კავშირი.

როცა ჩრდილოეთის მეფემ (პაპობამ) საპასუხო დარტყმა მიაყენა, მან თან მოიტანა „ეტლები“, „მხედრები“ და „მრავალი ხომალდი“. ეტლები და მხედრები სამხედრო ძალის სიმბოლოებია, ხოლო ხომალდები — ეკონომიკური ძალის სიმბოლოები. ძალა, რომელმაც პაპობასთან წმიდასაწინააღმდეგო კავშირი შეკრა საბჭოთა კავშირის დასამხობად, იყო შეერთებული შტატები, და შეერთებული შტატების ეს ორი ძალა გამოცხადების მეცამეტე თავში განსაზღვრულია როგორც მისი უნარი, იარაღისა და ეკონომიკის ძალით აიძულოს მსოფლიო, მიიღოს პაპობრივი ავტორიტეტის ნიშანი. ადამიანებს აეკრძალებათ ყიდვა ან გაყიდვა ამ ნიშნის გარეშე, და მეტიც, ამ ნიშნის გარეშე ადამიანები სიკვდილით დაისჯებიან.

ორმოცე მუხლი პირდაპირ ასახელებს გველეშაპს (სამხრეთის მეფეს), მხეცს (პაპობას) და ცრუ წინასწარმეტყველს (ამერიკის შეერთებულ შტატებს). „აღსასრულის ჟამის“ 1989 წლის საფუძველმდებელი მუხლი ასახელებს იმ სამ გამაპარტახებელ ძალას, რომელთაც ქვეყნიერება მიჰყავთ არმაგედონამდე, ისევე როგორც მილერიტული მოძრაობის საფუძველმდებელმა მუხლებმა გამოავლინა წარმართობის ორი გამაპარტახებელი ძალა, რომელსაც შემდეგ პაპიზმი მოჰყვა.

მუხლი იწყება სამხრეთის მეფესა და ჩრდილოეთის მეფეს შორის ბრძოლით. მუხლის დასაწყისში (1798) სამხრეთის მეფე იმარჯვებს, მაგრამ თვით მუხლში ჩრდილოეთის მეფე საპასუხო დარტყმას აყენებს და სამხრეთის მეფეზე იმარჯვებს. მუხლის დასაწყისი აღნიშნავს ჩრდილოეთის მეფესა და სამხრეთის მეფეს შორის ბრძოლას, ხოლო მუხლში მოცემული უწყების დასასრულში ილუსტრირებულია იგივე ბრძოლა ჩრდილოეთისა და სამხრეთის მეფეებს შორის, თუმცა საპირისპირო შედეგებით.

დასაწყისმა აღნიშნა „აღსასრულის ჟამი“ 1798 წელს, ხოლო დასასრულის ბრძოლა აღნიშნავს „აღსასრულის ჟამს“ 1989 წელს. მუხლი თავის წერილობით მოწმობაში შეიცავს ხელმოწერას: ალფა და ომეგა, დასაწყისი და დასასრული.

მუხლის ნამდვილი ისტორია გრძელდება 1989 წელს საბჭოთა კავშირის დაშლის შემდეგაც და მიდის ორმოცდამეერთე მუხლის კვირის კანონის დრომდე. კვირის კანონის დროს თანამედროვე ბაბილონის სამმაგი კავშირი სწრაფი მოვლენების მთელი რიგის მეშვეობით დამყარდება. ამგვარად, ორმოცი მუხლი იწყება მაშინ, როდესაც სასიკვდილო ჭრილობა მიეყენება 1798 წელს და ტვიროსის მეძავი დავიწყებას ეძლევა. მუხლით წარმოდგენილი ისტორია სრულად მთავრდება ორმოცდამეერთე მუხლის კვირის კანონთან, სადაც სასიკვდილო ჭრილობა განიკურნება და ტვიროსის მეძავი გახსენებულ იქნება. დასაწყისისა და დასასრულის ნიშანი ჩაწერილია არა მხოლოდ მუხლში მოცემულ ტექსტზე, არამედ იმ მთელ ისტორიაზეც, რომელსაც ეს მუხლი წარმოადგენს. ეს მუხლი განსაზღვრავს წინასწარმეტყველურ ჩარჩოს, რომელიც დაფუძნებულია არა მხოლოდ წარმართობაზე (გველემაპი) და პაპობაზე (მხეცი), არამედ იგი წარმოაჩენს იმ სამი გამაპარტახებელი ძალის წყობას, რომლებიც მსოფლიოს არმაგედონისკენ მიჰყავს.

მილერის წინასწარმეტყველური ჩარჩო აუწყებდა ღვთის საგამომძიებლო სამსჯავროს მოსვლას, ხოლო Future for America-ს წინასწარმეტყველური ჩარჩო აუწყებს ღვთის აღმასრულებელი სამსჯავროს მოსვლას. 1989 წელს, „აღსასრულის ჟამს“, სამსაფეხურიანი გამოცდისა და განწმენდის პროცესი დაიწყო, როდესაც საბჭოთა კავშირის დაშლისას დანიელის მეთერთმეტე თავის უკანასკნელი ექვსი მუხლი ბეჭედახსნილი გახდა. მილერის თავისებურება, რომ იგი ხედავდა მხოლოდ წარმართობასა და პაპიზმს და ვერ ხედავდა განდგომილ პროტესტანტიზმს, უნდა იქნეს გაგებული, რათა სწორად იქნეს გაგებული მდინარე ულაის ხილვა, რომელიც 1798 წელს ბეჭედახსნილი გახდა.

ამ განხილვას შემდეგ სტატიაში გავაგრძელებთ.

„დასაკარგი დრო აღარ გვაქვს. წინ მძიმე, მშფოთვარე დრო გველის. ქვეყნიერება ომის სულით არის აღძრული. მალე ახდება ის განსაცდელის სცენები, რომელთა შესახებაც წინასწარმეტყველებებშია ნათქვამი. დანიელის მეთერთმეტე თავში მოცემულმა წინასწარმეტყველებამ თითქმის მიაღწია თავის სრულ აღსრულებას. ამ წინასწარმეტყველების აღსრულებაში უკვე მომხდარი ისტორიის დიდი ნაწილი კვლავ განმეორდება.“

„ოცდამეათე მუხლში საუბარია ძალაუფლებაზე, რომლის შესახებაც ნათქვამია, რომ 'მუხლები 30-დან ოცდამეექვსემდე ციტირებულია.'“

„ამ სიტყვებში აღწერილის მსგავს მოვლენებს ადგილი ექნება.“ Manuscript Releases, number 13, 394.